

Szanyi Ildikó

Vízfodor

„Szia! Ma korábban jöttem. Este cirkuszba viszem a feleségemet és a fiamat. Mindketten azt üzenik, hogy nagyon sajnálják, hogy nem ismerhetnek téged. Idefelé egész úton azon gondolkodtam, hogy tulajdonképpen én sem ismerlek téged igazán. Emlékeimben egy gondtalan, mindig vidám nő mosolyog rám. Időbe telt, míg rájöttem, hogy becsaptál, hogy ez csak egy álca volt. Sohasem láttalak ingerülni, fáradni vagy csalódottnak. Ahogy betegnek sem. A fájdalmakat is titkoltad. A betegség és a sugárkezelés okozta fájdalmakat. Nem tudtam, hogy szenvedsz. Honnan tudtam volna? Fiatal voltam, tizenhét éves kamasz. Te megpróbáltad elmondani, de én soha nem értem rá beszélgetni veled, mert folyton rohantam. Akkoriban teljesen más dolgok érdekeltek. Barátok, bulik, szerelem. Soha nem gondoltam, hogy gondjaid vannak. Pénteken, amikor hazaérkeztem a kollégiumból, mosolyogva fogadtál. Egész hétvégén viccelődtél velem, gondoskodtál rólam, majd, amikor vasárnap este felszálltam a távolsági buszra, a vidám integetésed és a gyönyörű mosolyod képét cipeltem magammal egész hétre útravalóként. Nem tudtam a kék-zöld foltokról és a hangos kiáltásaidról sem. A szomszédok csak a temetésed napján merték elárulni, hogy bánt veled az a férfi. Ha apa még élt volna, ez biztos nem történik meg. Ha leültem volna veled beszélgetni, ha nem hagylak egyedül, nem éreztél volna kilátástalannak a helyzetedet. Akkor, negyvenöt évesen, úgy éreztél, hogy senkire nem számíthatsz.

Tizenöt éve azon rágódom, másképp történt volna-e minden, ha a távolsági busz ablakából nem a mosolyodra, hanem a szemeidre figyelek? Az élettelen szemekre, melyek mélyére befészkelte magát a kétségbeesés. Látnom kellett volna a félelmet a szemeidben. Pont, mint ezen a képen, amit erre a nyárfára erősítettem.

A fa tövében ülök, a fotód alatt. Tizenöt éve minden szombat délután. A folyót bámulom. A kiszámíthatatlanul hol itt, hol ott erőre kapó vízfodrokat. A part kiszögellését, ahol a sodrás felszínre hozta a táskádat és az egyik cipődet. Tudom, hogy most is ott vagy. Nem érdekel, hogy pár kilométerrel délre, a híd lábánál kihalásztak egy testet, amire azt mondták, hogy a tied. Tisztességgel eltemettük, de én tudom, hogy nem te voltál. Mert te itt vagy velem. És minden szombaton itt vársz rám. És jólesik veled lenni. Sajnálom, hogy akkor ezt nem tettem meg. Most már itt vagyok. Vigyázok rád. Minden rendben lesz, ne aggódj! Ne aggódj, anya!’